

prima instanță – A. Gafton

dosarul nr. 3rh-46/15

instanța de apel – N. Budăi, I. Muruianu, N. Cernat

instanța de recurs – V. Doagă, A. Cobăneanu, Sv. Moldovan, N. Toma,
V. Macinskaia

ÎNCHEIERE

20 mai 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul

Judecătorii

Valeriu Doagă

Sveatoslav Moldovan

Nadejda Toma

Liliana Catan

Ala Cobăneanu

examinând cererea de revizuire depusă de Ghenadie Taburceanu

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Ghenadie Taburceanu
împotriva Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne al
Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei Curții Supreme de Justiție din 10 decembrie 2014 prin care a
fost admis recursul declarat de către reprezentantul Inspectoratului General de Poliție
al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova Alina Roșca, casată decizia
Curții de Apel Chișinău din 10 aprilie 2014 și hotărârea Judecătoriei Centru, mun.
Chișinău din 24 decembrie 2013 și emisă o nouă hotărâre prin care a fost respinsă
cererea de chemare în judecată înaintată de Ghenadie Taburceanu împotriva
Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii
Moldova cu privire la contestarea actului administrativ

constată:

La 03 octombrie 2013, Ghenadie Taburceanu a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Inspectoratului General de Poliție al MAI cu privire la anularea
actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că prin ordinul nr. 380ef. din
19 septembrie 2013, fiind locotenent-colonelul de poliție, șef-adjunct secție, șef al
serviciului poliție criminală a Inspectoratului de poliție a sectorului Rîșcani a
Direcției de poliție a municipiului Chișinău, a fost sancționat disciplinar cu
retrogradarea în funcție.

Consider că ordinul menționat este emis contrar prevederilor legislației în
vigoare, deci urmează a fi anulat.

Invocă prevederile art. 55 al Legii cu privire la poliție și statutul polițistului,
care statuează că polițistul în privința căruia se desfășoară ancheta de serviciu are

dreptul să cunoască integral materialele anchetei, să solicite și/sau să prezinte probe în apărare.

Susține că la finalizarea anchetei de serviciu reclamantului nu i-au fost prezentate materialele anchetei de serviciu, încălcându-i-se în așa fel dreptul la apărare.

Afirmă că i-a fost imputată lipsa de la serviciu timp de mai mult de patru ore, iar în ordinul de concediere, nu este indicat concret în care perioadă de timp consecutiv, așa cum stabilesc prevederile art. 86 al Codului muncii, a absentat fără motive întemeiate de la lucru mai mult de 4 ore consecutive în timpul zilei de muncă.

Remarcă că la 17 august 2013, a fost prezent la serviciu și a exercitat obligațiunile sale de serviciu și nu a absentat nemotivat de la serviciu.

Menționează că potrivit art. 209 din Codului muncii, sancțiunea disciplinară se aplică, de regulă, imediat după constatarea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de o lună din ziua constatării ei.

Subliniază că faptul comiterii încălcării se pretinde că a avut loc la 17 august 2013, fiind constatat în aceeași zi.

Prin urmare, invocă că deși, termenul de o lună de la care a fost constatată încălcarea, urmează a fi calculate începând cu 13 august 2013, ordinul de sancționare a fost emis la 19 septembrie 2013, adică cu două zile peste termenul stabilit de articolul 209 al Codului muncii, fapt care servește temei de anulare.

Face referire reclamantul la prevederile art. 209 alin. (2) al Codului muncii, care stipulează că ordinul de sancționare se comunică salariatului, sub semnătură, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data emiterii.

Relatează că ordinul contestat a fost emis la data de 19 septembrie 2013, iar fiindu-i adus la cunoștință pe data de 30 septembrie 2013, deci a fost depășit termenul de aducere la cunoștință cu 6 zile.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 3, 5, 6, 7, 16, 17, 19, 21 din Legea contenciosului administrativ, art. 209, 210 din Codul muncii, art. 166, 167 CPC.

Solicită admiterea acțiunii, anularea pct. 1 al ordinului nr. 380ef din 19 septembrie 2013, încasarea cheltuielilor de asistență juridică suportate.

La 13 noiembrie 2013, a depus o cerere de concretizare a acțiunii, solicitând anularea punctului 1 al ordinului nr. 380ef din 19 septembrie 2013, potrivit căruia a fost sancționat disciplinar cu retrogradare în funcție, anularea ordinului nr. 417ef din 11 octombrie 2013, potrivit căruia a fost numit în funcția de ofițer superior de investigații al secției combaterii crime grave și crime organizate în ordinea executării ordinului nr. 380ef din 19 septembrie 2013, repunerea în funcția anterior deținută de șef-adjunct secție, șef al serviciului poliție criminală a Inspectoratului de poliție a sectorului Rîșcani a Direcției de poliție a municipiului Chișinău, încasarea cheltuielilor de asistență juridică și repararea prejudiciului moral mărime de 20000 lei.

În motivarea acesteia a invocat că la 11 octombrie 2013, în vederea executării ordinului nr. 380ef din 19 septembrie 2013, a fost emis ordinul nr. 417ef, prin care a fost numit în funcția de ofițer superior de investigații al secției combaterii crimei grave și crime organizate al Direcției de Poliție a municipiului Chișinău a IGP a MAI.

Consideră că ordinul nr. 380ef din 19 septembrie 2013 și ordinul nr. 417ef din 11 octombrie 2013 au fost emise contrar prevederilor legislației în vigoare, și urmează a fi anulate, deoarece în corespundere cu prevederile art. 55 al Legii cu privire la poliție și statutul polițistului, care prevede că polițistul în privința căruia se desfășoară ancheta de serviciu are dreptul să cunoască integral materialele anchetei, să solicite și/sau să prezinte probe în apărare.

Susține că la finalizarea anchetei de serviciu, nu a fost înștiințat despre finalizarea acesteia pentru a solicita prezentarea materialelor anchetei de serviciu, încălcându-i-se în așa fel dreptul la apărare.

Indică că ziua în care se motivează lipsa de la serviciu era zi de sâmbătă, nelucrătoare, dar care a fost stabilită prin înlocuire ca zi lucrătoare în ajunul unei zile de sărbătoare nelucrătoare.

Menționează că în corespundere cu prevederile art. 102 al Codului muncii, durata zilei de muncă (schimbului) din ajunul zilei de sărbătoare nelucrătoare se reduce cu cel puțin o oră pentru toți salariații. În cazul în care ziua de muncă din ajunul zilei de sărbătoare nelucrătoare se transferă în altă zi, se va păstra aceeași durată redusă a zilei de muncă.

Susține că ziua de muncă s-a finalizat la orele 16.00. Prin urmare, aplicarea sancțiunii disciplinare pentru neprezentarea la ședința organizată instantaneu, fără urgență legată de comitere a unui caz excepțional, la orele 16.30, adică în afara orelor de muncă reprezintă o lipsă de temei pentru aplicarea sancțiunii.

Mai mult ca atât, indică că activitatea sa nu este una care presupune aflarea permanentă în biroul de serviciu, iar prin urmare, concluzia despre faptul dacă persoana se găsea la serviciu sau nu, nu poate fi concluzionată doar din faptul dacă se afla la sediul Inspectoratului de Poliție, mun. Rîșcani.

Remarcă că textul Legii cu privire la poliție și statutul polițistului nu stabilește competența altor persoane decât șeful Inspectoratului General al Poliției de a angaja sau de a concedia din Poliție.

Astfel, Ordinul nr. 449ef din 31 octombrie 2013, a fost emis de către șeful unei subdiviziuni a Inspectoratului General de Poliție, care nici măcar nu are funcția de angajator. Prin urmare, ordinul a fost emis de către o persoană care nu are competența de a angaja sau concedia din poliție.

Invocă că din ordinul nr. 417 din 11 octombrie 2013, reiese că sancțiunea disciplinară a fost aplicată în aceeași zi, adică la 11 octombrie 2013.

Consideră că dacă faptul calificat de angajator drept abatere disciplinară a fost constatat la 17 august 2013, atunci sancțiunea de retrogradare urma să fie aplicată cel târziu la 17 septembrie 2013. Această sancțiune, însă a fost aplicată prin ordinul nr. 417, numai la 11.10.2013, adică peste 24 de zile de la momentul constatării faptei calificate drept abatere disciplinară.

Subliniază că a avut suferințe de ordin moral. Astfel, a fost umilit și tratat cu dispreț de conducerea inspectoratului în ce privește modul în care și-a exercitat obligațiile sale de serviciu. La fel, a avut suferințe morale legate de faptul, că i s-a creat impresia despre prezența unui neprofesionalism a lucrătorilor din cadrul aparatului central al Inspectoratului General de Poliție, care are menirea de a asigura examinarea multilaterală și obiectivă a împrejurărilor legate de caz.

Prin hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 24 decembrie 2013 a fost admisă acțiunea parțial, anulat punctul 1 al ordinului nr. 380ef din 19 septembrie 2013, ordinul nr. 417ef din 11 octombrie 2013, restabilit Ghenadie Taburceanu în funcția anterior deținută de șef-adjunct secție, șef al serviciului poliție criminală a Inspectoratului de poliție a sect. Rîșcani a Direcției de poliție a mun. Chișinău. A fost admisă parțial cererea cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată, încasată de la Inspectoratul General al Poliției al MAI în beneficiul lui Ghenadie Taburceanu suma de 3000 lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică, respinsă cererea cu privire la repararea prejudiciului moral.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 aprilie 2014 a fost respins apelul declarat de către Inspectoratul General de Poliție al MAI și menținută hotărârea primei instanțe.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 10 decembrie 2014 a fost admis recursul declarat de către reprezentantul Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova Alina Roșca, casată decizia Curții de Apel Chișinău din 10 aprilie 2014, hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 24 decembrie 2013 și emisă o nouă hotărâre prin care a fost respinsă cererea de chemare în judecată înaintată de Ghenadie Taburceanu împotriva Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la anularea actului administrativ.

La 30 martie 2015, Ghenadie Taburceanu a depus cerere de revizuire, prin care a solicitat admiterea acesteia, emiterea unei încheieri prin care a casa decizia instanței de recurs, cu trimiterea pricinii la rejudicare în instanța de recurs.

În motivarea cererii de revizuire a invocat că una din concluziile de bază, potrivit cărora instanța de recurs a motivat decizia emisă, se referă la faptul că odată ce revizuentul nu a fost prezent la ședința din 17 august 2013 în cadrul IP Rîșcani, mun. Chișinău, care a avut loc la orele 16.00, atunci acesta nu a fost la locul de lucru, deci sancțiunea aplicată este întemeiată și legală.

Invocă prevederile art. 449 lit. b) CPC, care stipulează că revizuirea se declară în cazul în care au devenit cunoscute unele circumstanțe sau fapte esențiale ale pricinii care nu au fost și nu au putut fi cunoscute revizuentului, dacă acesta dovedește că a întreprins toate măsurile pentru a afla circumstanțele și faptele esențiale în timpul judecării anterioare a pricinii.

Susține că la 31 decembrie 2014, i-a fost expediat răspunsul la cererea sa de a-i fi oferită informația cu privire la evidența prezenței la serviciu a efectivului cadrul IP Rîșcani, mun. Chișinău în luna august 2013, fiind anexat tabelul de evidență a timpului de muncă pentru acea lună.

Remarcă că prin răspunsul primit s-a confirmat pentru revizuent că la 17 august 2013, un volum de muncă de 8 ore.

Afirmă că tabelul de evidență a timpului de muncă este semnat de șeful IP Rîșcani, mun. Chișinău, precum și de șefii subdiviziunilor IP Rîșcani, mun. Chișinău, inclusiv și de persoana responsabilă pentru evidența timpului de muncă.

Consideră că aceasta confirmă faptul că concluziile instanței de recurs cu privire la faptul absenței de la serviciu mai mult de 8 ore, nu corespunde realității, fapt confirmat prin tabelul de evidență.

Mai indică că tabelul de evidență a timpului de muncă nu a servit obiect de probă în cadrul examinării în instanța de fond, nici în cadrul anchetei de serviciu, unde IGP al MAI nu a oferit acest document ca să probeze faptul că revizuentului i s-a calculat doar o parte din timpul de muncă în vederea probării absenței de la serviciu.

Indică că nu a dispus de acest document la momentul examinării în instanța de fond și de apel, deși a solicitat prezentarea de către IGP al MAI a tuturor actelor de care confirmă faptul neprezentării la serviciu.

Susține că deși actul dat a fost ascuns de către intimat, consideră că informația cuprinsă în tabelul de evidență a timpului de muncă are importanță pentru justa soluționare a pricinii.

Remarcă că actul pe care își motivează cererea de revizuire i-a fost remis la 31 decembrie 2014, ziua din care urmează a fi calculat termenul de 3 luni.

Mai notează că potrivit art. 102 al Codului muncii, durata zilei de muncă (schimbului) din ajunul zilei de sărbătoare nelucrătoare se reduce cu cel puțin o oră pentru toți salariații, cu excepția celor cărora li s-a stabilit, conform art. 96, durata redusă a timpului de muncă sau, conform art. 97, ziua de muncă parțială. În cazul în care ziua de muncă din ajunul zilei de sărbătoare nelucrătoare se transferă în altă zi, se va păstra aceeași durată redusă a zilei de muncă.

Afirmă că potrivit Hotărârii Guvernului nr. 123 din 14 februarie 2013, ziua de 17 august 2013, a fost declarată ziua de lucru în locul zilei de 26 august 2013, iar ziua de 26 august 2013, era ziua de lucru în ajunul zilei de sărbătoare din 27 august 2013.

Subliniază că intimatul nu a prezentat nici un act administrativ prin care să fi fost prelungită ziua de 17 august 2013.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră cererea de revizuire neîntemeiată și care urmează a fi respinsă ca inadmisibilă din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 451 CPC, cererea de revizuire se depune în scris de persoanele menționate la art. 447, indicându-se în mod obligatoriu temeiurile consemnate la art. 449 și anexându-se probele ce le confirmă.

După cum denotă actele cauzei, în susținerea cererii de revizuire Ghenadie Taburceanu, cu referire la prevederile art. 449 lit. b) CPC, a prezentat în copie tabelul de evidență a prezenței la serviciu a colaboratorilor SII a IP Rîșcani, mun. Chișinău pentru perioada 01 august 2013 – 31 august 2013, scrisoarea de însoțire prin care a fost remisă copia tabelului de evidență menționat, textul Hotărârii Guvernului nr. 123 din 14 februarie 2013.

În conformitate cu art. 449 lit. b) CPC, revizuirea se declară în cazul în care au devenit cunoscute unele circumstanțe sau fapte esențiale ale pricinii care nu au fost și nu au putut fi cunoscute revizuentului, dacă acesta dovedește că a întreprins toate măsurile pentru a afla circumstanțele și faptele esențiale în timpul judecării anterioare a pricinii.

În interpretarea corectă a prevederilor normei citate este de înțeles că circumstanțele sau faptele menționate trebuiau să existe obiectiv până la pronunțarea hotărârii, iar revizuentul nu putea ști despre aceste circumstanțe anterior pronunțării hotărârii, revizuirea căreia se cere.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că înscrisurile prezentate de către revizuent - copia tabelului de evidență a prezenței la serviciu a colaboratorilor SII a IP Rîșcani, mun. Chișinău pentru perioada 01 august 2013 – 31 august 2013, copia scrisorii de însoțire prin care a fost remisă copia tabelului de evidență menționat, precum și textul Hotărârii Guvernului nr. 123 din 14 februarie 2013 nu se încadrează în temeiurile prevederilor legale menționate.

Or, acestea nu constituie circumstanțe sau fapte esențiale ale pricinii, care nu au fost și nu au putut fi cunoscute revizuentului anterior sau înscrisuri probatoare care au fost reținute de un participant la proces ori nu au existat la momentul judecării pricinii.

Mai mult că revizuentul nu a fost lipsit de posibilitatea de a solicita aceste înscrisuri și a le prezenta instanței pe parcursul judecării cauzei în fond.

La fel, instanța de recurs constată că revizuentul Ghenadie Taburceanu nu a făcut nici dovada faptului că aceste înscrisuri au fost reținute într-un fel sau altul de partea opusă.

Astfel fiind, având în vedere că și alte temeiuri invocate în susținerea cererii de revizuire, la fel nu constituie temei de revizuire prevăzute la art. 449 CPC, deoarece sunt expuse pe marginea motivelor de fapt și de drept care nu au tangență cu capitolul ce instituie revizuirea hotărârilor, cererea de revizuire se constată a fi lipsită de suport legal.

Pe cale de consecință se va reține că revizuirea este o cale de atac de retractare și nu reformare prin intermediul căreia se poate obține anularea unei hotărâri judecătorești irevocabile și reînnoirea judecării în cazurile expres determinate de lege, iar retractarea neîntemeiată a hotărârii contestate poate duce la încălcarea principiului stabilității raporturilor juridice. De aceea, legea admite revizuirea numai în cazuri strict determinate, care sunt prevăzute în mod limitativ în art. 449 CPC.

Iar admiterea cererii de revizuire în asemenea împrejurări, ar contravine principiului securității raporturilor juridice și ar constitui o violare a art. 6 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

În susținerea opiniei enunțate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție invocă și hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 03 martie 2009 în cazul Eugenia și Doina Duca contra Moldovei, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat că securitatea raporturilor juridice presupune respectarea principiului autorității lucrului judecat, care instituie că nici o parte nu este în drept să solicite revizuirea unei hotărâri definitive și obligatorii întru obținerea unei reexaminări și unei noi soluții în cauză. Competența de revizuire a instanțelor superioare ar trebui să fie exercitată pentru a corecta erorile judiciare și omisiunile justiției, dar nu pentru a efectua o nouă examinare. Revizuirea nu ar trebui apreciată ca un recurs deghizat. O distanțare de la principiul respectiv este justificată doar atunci când este determinată de circumstanțe cu caracterele substanțiale și obligatorii.

Din considerentele menționate și având în vedere că cererea de revizuire nu indică careva temeiuri prevăzute de art. 449 CPC, Colegiul civil, comercial și de

contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge cererea de revizuire ca fiind inadmisibilă.

În conformitate cu art. art. 269-270, art. 453 alin. (1) lit. a) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Se respinge ca fiind inadmisibilă cererea de revizuire depusă de Ghenadie Taburceanu împotriva deciziei Curții Supreme de Justiție din 10 decembrie 2014, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Ghenadie Taburceanu împotriva Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ.

Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

Președinte, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Nadejda Toma

Liliana Catan

Ala Cobăneanu